

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: T. H. N.
zastoupen advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2018, čj. MV-17134-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 3. 2018, čj. MV-17134-4/SO-2018, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč k rukám jeho advokátky Mgr. Heleny Pindejové do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 27. 1. 2012 na Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), žádost o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 9. 11. 2017, čj. OAM-1337-19/TP-2012, zastavilo řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, jelikož dospělo k závěru, že žalobce nebyl k podání žádosti na území České republiky oprávněn. V době podání žádosti pobýval na území pouze na základě víza za účelem strpění pobytu ve smyslu ustanovení § 78b odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a dle ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců se na něho nevztahovala působnost zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcem podané odvolání a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Žalobce označil za nesprávný závěr správních orgánů o tom, že nebyl oprávněn podat žádost na území České republiky. Ministerstvo vnitra vycházelo ze znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015, aniž by to blíže odůvodnilo. Tato otázka měla být posuzována dle znění zákona účinného v době podání žádosti (tedy ve znění účinném ke dni 27. 1. 2012).
5. Dle relevantní úpravy zákona o azylu se cizinec považuje za žadatele o udělení mezinárodní ochrany až do doby, než je rozhodnuto o jeho žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, nikoliv však po dobu řízení o kasační stížnosti. Žalobce měl udělené vízum nad 90 dnů za účelem strpění pobytu z důvodu podání kasační stížnosti, přičemž v té době už nespadal do režimu zákona o azylu, jelikož nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu. Proto se na něho nemohla vztahovat výjimka z působnosti zákona o pobytu cizinců uvedená v § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobce tedy má za to, že ke dni podání žádosti splňoval všechny podmínky pro její podání na území České republiky.
7. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Shrnutí vyjádření žalované

8. Žalovaná uvedla, že ve věci bylo podáno pouze blanketní odvolání, tudíž sám žalobce znemožnil přezkum rozhodnutí Ministerstva vnitra v rozsahu námitek uvedených v podané žalobě. V podrobnostech odkázala na spisový materiál a navrhla, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba je **důvodná**.
10. Předně soud uvádí, že mezi účastníky řízení nepanuje žádný spor ohledně skutkového průběhu věci. Žalobci bylo vydáno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu

podle § 78b zákona o azylu, které pozbylo platnosti 27. 1. 2012, tedy dnem právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 1. 2012, čj. 6 Azs 35/2011-47, kterým byla odmítnuta kasační stížnost žalobce ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ve stejný den žalobce podal na území České republiky žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.

11. Pro úplnost je vhodné dodat, že v dané věci soud rozhoduje podruhé, přičemž v předchozím zrušujícím rozsudku ze dne 19. 7. 2016, čj. 29 A 68/2014-30, se zabýval otázkou určení okamžiku zániku platnosti víza žalobce. Již v tomto rozsudku soud vyslovil, že se správní orgány budou muset následně vypořádat s námitkami žalobce, kterými rozporoval závěr, že se na něho zákon o pobytu cizinců nevztahuje. Tato otázka je předmětem sporu v nynějším soudním řízení.
12. Soud se předně zabýval žalobním bodem rozporujícím aplikaci správního časového znění zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že se jedná o žalobní bod důvodný.
13. Argumentace správních orgánů vedoucí k zastavení řízení byla založena na tom, že se na žalobce nevztahuje působnost zákona o pobytu cizinců. Osobní působnost upravuje § 2 zákona o pobytu cizinců, přičemž relevantní písm. a) doznalo v mezidobí od podání žádosti do vydání napadeného rozhodnutí (tří) změn. Důvod, na kterém je založen právní závěr žalované (žalobce *podal proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany kasační stížnost*), se do zákona dostal až s účinností ode dne 1. 5. 2013 (do dne 17. 12. 2015), tedy více než rok po podání žádosti žalobcem. Důvodová zpráva k této změně uvádí, že jejím účelem bylo (s ohledem na relevantní prameny evropského práva) *výslovně vyjmout cizince, kterým bylo uděleno vízum za účelem strpění pobytu podle zákona o azylu z působnosti zákona o pobytu cizinců* (viz Důvodová zpráva ke sněmovnímu tisku č. 843, rok 2012, dostupná online: bit.ly/2TrjSxR). Vzhledem k tomu, že v předcházejícím znění tito cizinci z působnosti zákona o pobytu cizinců vyjmuti nebyli, tak určení správního varianty časového znění právní normy má přímý vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
14. Soud se v rámci posouzení tohoto žalobního bodu detailně zabýval tím, které důvody správní orgány vedly k aplikaci právní normy v časovém znění účinném do 17. 12. 2015. Zjistil přitom, že poté, co předchozím zrušujícím rozsudkem věc vrátil k dalšímu řízení žalované, ta postupovala tak, že rozhodnutím ze dne 20. 9. 2016, čj. MV-102073-11/SO-2013, zrušila rozhodnutí Ministerstva vnitra a věc vrátila k dalšímu řízení tomuto správnímu orgánu. Vyslovila rovněž, že „na základě přechodných ustanovení uvedených v zákoně č. 314/2015 Sb. se řízení dokončí podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona (tj. ve znění do 17. 12. 2015)“.
15. Tento názor převzalo v následujícím řízení Ministerstvo vnitra, které na něj v rámci odůvodnění odkázalo a uvedlo, že žádost účastníka posuzuje dle zákona o pobytu cizinců ve znění do 17. 12. 2015. O několik stran dále v odůvodnění ovšem konstatovalo, že rozhodným okamžikem, ke kterému hodnotí splnění podmínek pro podání žádosti na území, je okamžik podání žádosti (tedy den 27. 1. 2012). Na tomto místě tedy soud narazil na vnitřní rozpornost úvah Ministerstva vnitra, která není v odůvodnění nijak vysvětlena. Navíc Ministerstvo vnitra na straně 6 odůvodnění, když vymezilo působnost zákona o pobytu cizinců, aplikuje právní úpravu účinnou dokonce až po 17. 12. 2015 [jelikož v předchozím znění § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo mimo jiné uvedeno, že je cizinec *na území strpěn*]. Svůj právní závěr ohledně toho, že na žalobce nedopadá

působnost zákona o pobytu cizinců, tedy vystavělo jednak na právní úpravě účinné po 17. 12. 2015 – žalobce *byl v době podání žádosti na území strpěn* – a částečně na právní úpravě účinné do 17. 12. 2015 (ač v odůvodnění označuje tuto úpravu za účinnou do 23. 6. 2014) – žalobce *podal proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany kasační stížnost*.

16. Žalovaná sice výše popsané nesrozumitelnosti výslovně nijak nereflektovala, nicméně ve svém odůvodnění pracovala s ustanovením vymezujícím osobní působnost zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 (tedy v souladu s výše deklarovaným právním názorem) a vyšla z toho, že žalobce *pobýval na území jako cizinec, který podal proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany kasační stížnost*. Soud přes shledané vady rozhodnutí Ministerstva vnitra přihlíží ke skutečnosti, že správní řízení tvoří jeden celek, a žalovaná může svým odůvodněním odstranit vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Vychází tedy z toho, že ve věci byl aplikován zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015.
17. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že správní orgány odůvodnily aplikaci § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 5. 2013 do 17. 12. 2015 pouze odkazem na přechodná ustanovení novely č. 314/2015 Sb. Tato novela sice ve vztahu k dříve zahájeným řízením dle zákona o pobytu cizinců stanoví, že se dokončí podle dosavadních předpisů, nicméně dle soudu je podstatné, že řízení o žádosti žalobce bylo zahájeno *ještě dříve než dne 1. 5. 2013*, což činí závěr správních orgánů problematickým. V dané věci by měl být vyhodnocen i vliv předcházející novely relevantního ustanovení (novela č. 103/2013 Sb.). Vzhledem k tomu, že tato novela ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců neobsahovala přechodná ustanovení, tak tím spíše (s ohledem na princip právní jistoty) dle soudu platí, že uvedené ustanovení bylo nutné aplikovat ve znění účinném v den podání žádosti. V tomto znění v něm ovšem nebyl obsažen důvod, který žalovaná v napadeném rozhodnutí aplikovala. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaná věc nesprávně právně posoudila a v důsledku toho řízení nezákonně zastavila.
18. Vzhledem k tomu, že soud ve věci rozhoduje již podruhé, považoval za účelné vyslovit se nad rámec i k navazující argumentaci žalobce. Ustanovení § 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců (účinné do 30. 4. 2013) stanovilo, že se *tento zákon nevztahuje na cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu formou azylu nebo doplňkové ochrany, a azylanta nebo osobu požívající doplňkové ochrany, pokud tento zákon nebo zvláštní právní předpis nestanoví jinak*. Dle relevantního znění § 2 odst. 5 zákona o azylu (znění účinné do 30. 4. 2013) přitom platilo, že *cizinec má pro účely zákona o azylu postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany a po dobu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva podle zvláštního právního předpisu, má-li tato žaloba odkladný účinek*.
19. Ze zjištěného skutkového stavu v dané věci přitom vyplývá, že se žalobce v době podání žádosti o povolení k trvalému pobytu nacházel již v postavení stěžovatele v řízení o **kasační stížnosti** proti rozhodnutí soudu ve věci mezinárodní ochrany. Zároveň na území pobýval na základě víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území podle § 78b zákona o azylu.
20. Argumentace žalované rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/96, ohledně zmaření přezkumu ve správním řízení byla zjevně nedůvodná. Za prvé byly závěry uvedeného rozsudku vysloveny ve vztahu k dřívější

právní úpravě správního soudnictví a správního řízení (což by samo o sobě nemuselo znamenat zjevnou nedůvodnost takové argumentace), ale zejména s ohledem na novější judikatorní závěry již nemá v dnešní době v rámci soudního řízení o správní žalobě uplatnění. V tomto směru postačí odkázat na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, který vyslovil, že *žalobce je oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné. Tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl.*

V. Závěr a náklady řízení

21. Soud vzhledem k výše zjištěnému napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 soudního řádu správního.
22. V dalším řízení bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 soudního řádu správního vázána vysloveným právním názorem. Soud dospěl k závěru, že v dané věci má být aplikováno znění právní úpravy účinné v době, kdy žalobce žádost podal. V kontextu této právní úpravy žalovaná vyhodnotí splnění podmínek pro podání žádosti, případně i podmínek pro vydání povolení k trvalému pobytu.
23. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
24. Žalobce měl v řízení plný úspěch, tudíž má právo na náhradu nákladů řízení proti žalované. Náklady řízení žalobce představuje zaplacený soudní poplatek (za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu – 3 000 Kč) a vzhledem k zastoupení advokátem i odměna zástupce včetně náhrady jeho hotových výdajů.
25. Odměna advokátky žalobce a náhrada jeho hotových výdajů byla stanovena v souladu s ustanovením § 35 odst. 2 soudního řádu správního podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Advokátka žalobce ve věci učinila celkem dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby). Odměna za tyto úkony byla určena dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy $2 \times 3\,100$ Kč. Náhrada hotových výdajů byla podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2×300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 6 800 Kč. Celkem náklady řízení žalobce činí 9 800 Kč. Zaplacení jejich náhrady bude realizováno na účet uvedený advokátem žalobce s příslušným variabilním symbolem. Soud žalované určil k zaplacení přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. března 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

č.j. 29 A 59/2018-38

USNESENÍ

Krajský soud v Brně rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci

žalobce:

T. H. N.

zastoupen advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované:

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 3. 2018, čj. MV-17134-4/SO-2018,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2020, č. j. se v jeho výroku II. **opravuje** takto:

Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč k rukám jeho advokátky Mgr. Heleny Pindejové do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Krajský soud v Brně vydal dne 24. března 2020 rozsudek č. j. 29A 59/2018-34, kterým shledal žalobcovu žalobu za důvodnou, a proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). Dále pak rozhodl o nákladech řízení (výrok II.).
2. Soud zjistil, že ve výroku II. rozsudku, tedy v nákladech řízení došlo ke zjevné chybě v psaní, neboť náhrada nákladů řízení žalobci náleží pouze ve výši 9 800 Kč, jak vyplývá z odůvodnění rozsudku.
3. Dle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a v počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
4. S ohledem na skutečnost, že v označení napadeného rozhodnutí došlo ke zjevné chybě v psaní, rozhodl soud podle § 55 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 54 odst. 4 s. ř. s. tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Na základě § 106 odst. 2 s. ř. s. běží od doručení opravného usnesení znovu lhůta pro podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 2. 2020, č. j. 29 Af 20/2018-99.

Brno 24. března 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

